

fer paa dette Punkt. Besparselserne paa det daværende Forslag til en Hærlov, som findes omtalt i samme Betænkning, som jeg nys oplæste, fra 1874—75, androge, saavidt jeg erindrer, $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Man mente, hvis jeg ikke feiler, at kunne gaa ned fra noget over 8 Mill., som var det Dagjældende og ogsaa er det Nøgjældende, til 7 Mill. Kr., altsaa $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr., men det blev ligeoverfor det af Ministeren fremsatte Forslag $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Ministerens Forslag gif nemlig den gang noget højere end det bestaaende, og den nuværende høitærede Krigsministers Forslag gaar, som de Herrer vilde have set, til 9 Mill. Kr. Jeg har ikke fra deres Side, som forsvare dette, hørt nogen Antydning om, at man vil gaa ned til 7 Mill., men at man vil blive staaende ved, hvad der nu udgives. Det er vist et meget forfængeligt Haab, men i alt Fald er det et Haab, man synes at have. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorledes vort daværende Hærløvsforslag saae ud, sammenlignet med det nuværende Forslag, thi det kunde være interessant at belyse noget Forskjellen mellem den Bægt, vi lagde paa Hæren, og den Bægt, der nu lægges paa Hæren fra Regjeringens Side, thi det viser netop en meget betydelig Forskel. Antydningssvis skal jeg erindre om, at, hvis jeg ikke feiler, er Bataillonernes Antal nu 50, imedens det dengang fra vor Side var foreslaaet til 42. Ligeledes er Rytteriet nu foreslaaet udvidet til 16 Eskadroner, medens vi kun havde 13. Hvad angaar Artilleriet, gif vi ikke højere end til 13 Batterier, hvorimod der her er foreslaaet 16 Batterier foruden 12 Batailloner Fæstningsartilleri. Dertil kommer saa hele Landstormen. Et ganske løst Overblik vil saaledes vise, hvor stor Forskjel der er mellem vor Stilling dengang til Hærløvsrevisionen, idet man navnlig søgte at gjøre Beparselser gjældende, og hvad der nu foresligger fra den høitærede Krigsminister. Men det er ogsaa ganske naturligt; thi hele vor Betragtning af Forsvaret gif stik imod, hvad der nu er gjort gjældende af de ærede Ministre. Vor Betragtning af Forsvarsvæsenet gif, som jeg har gjort opmærksom paa, ud paa følgende: Forsvar i første Linie ved Flaaden, ingen Befæstning om Kjøbenhavn og Høvedelse af Sjælland. Naar vi nu gjenuemlæse Motiverne, som de foreligge til den Plan, som her er os forelagt ved de ærede Ministres tvende Forslag, saa er man ikke i Tvivl om, at de i alle Henseender gaa i stik modsat Retning. Naar man læser Motiverne igjennem til det foreliggende Hærløvsforslag, vil man fra først til sidst finde, at det, der er Hovedtanken i Forslaget, det, som det gjælder om, naar vi virkelig skulle haabe at gjøre længere Modstand, er at koncentrere Forsvaret om Kjøbenhavn. Der gives ganske vist Antydninger af, at man ogsaa maa forsvare sig paa andre Steder, forsøge at modsætte sig Landgang, ikke opgive Sjælland strag,

søge at hindre Fouragering og Brandstæning. Men det, som det egentlig kommer an paa, det, der er Forslagets stadige og hjære Tanke, er at koncentrere Forsvaret om Kjøbenhavn. Ganste vist er der ikke noget Forslag om Befæstning af Kjøbenhavn, om permanente Befæstningsanlæg, men den Tanke ligger bagved, og det er stik modsat af, hvad der er fremsat af os. Man har saa lidt Tro paa at kunne modsætte sig en Landgang, at det endog hedder, at siden Dampkraftens Benyttelse er indført tilfjøs, har man ikke hørt Exempel paa nogen mislykket Landgang. Og man lægger saa stor Bægt paa Kjøbenhavn, at man siger, at, naar først Kjøbenhavn er tagen, er der lagt et saadant Tryk paa Regjeringen, at den heller ikke kan forsvare det øvrige Land. Men der staar ikke, at, naar det øvrige Land var taget, vil ikke et saadant Tryk være lagt paa Regjeringen. Jeg tror, at Kjøbenhavnerne ikke holde meget af at komme til det Punkt, at de ere Gjenstand for direkte Angreb. Vi saae det i 1864. Det er min fulde Overbevisning, at det ingenlunde var Kampen paa Als, der bragte Modet til at synke i Kjøbenhavn, ei heller Udsigten til Kamp paa Fyn, men det var Frygten i Kjøbenhavn for en forenet preussisk-østrigsk Flaade i Østersøen. Dette var idetmindste en saa temmelig almindelig udbredt Mening. Jeg er ikke istand til at dokumentere den med Blade, hvad der ogsaa vilde være for langvarigt. Men hvis man kunde faae fat paa de gamle Aviser, vilde det vise sig, at det ikke var nogen egenlig heroisk Begjæring, der gif igjennem de Kjøbenhavnske Blade dengang. (Krigsministeren: Det var begrundet i, at der dengang ikke var Udsigt til nogen Allieret). Det gaa vi ogsaa ud fra her, at der ingen Udsigt er til Allierede. (Krigsministeren: I saa Fald slutter man Fred eller falder). Ja, saasnart man kommer til Kjøbenhavn, har jeg ikke stor Tro til Kampens Udfald, men Regjeringen har nu den omdøbte Opsættelse. Derimod, naar der er Tale om en nydsk Befæstning, da vilde de Herrer se, da lyder det ganske anderledes. Da lyder det saaledes — jeg skal blot ganske antydningssvis fremsætte det — at man under visse Omstændigheder maa sørge for, at der er en Mulighed tilstede for, at Tropperne kunne slippe over til Sjælland derved, at man gjør Helgenes til Fæstning. Den Maade, hvorpaa man altsaa vil forsvare Sjælland, er den, at man vælger et Sted, hvorfra man kan „slippe“ bort fra Sjælland, men det synes ganske vist egentlig ikke at være nogen stor Betryggelse for Sjælland. (Krigsministeren: Naar man ikke kan holde sig længere). Ja, men dette Tidspunkt kommer saa forfærdeligt snart. Naar man fra første Færd af anlægger en Fæstning med den Tanke, hvorledes man skal slippe ud af den, tror jeg ikke, man bliver der synderlig længe, men navnlig tror jeg det ikke, naar man læser den høitærede Ministers Tale. Deri siger den ærede